

RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)
18. december 2003

Sag T-215/02

Santiago Gómez-Reino
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – undersøgelse foretaget af Det Europæiske Kontor for
Bekæmpelse af Svig (OLAF) – bistandspligt – åbenbart, at annullationssøgs-
målet og erstatningssøgsmålet skal afvises og er ugrundet«

Fuldstændig gengivelse på fransk II - 1685

Angående: Påstand om annullation af en række foranstaltninger vedrørende
undersøgelser foretaget af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af
Svig (OLAF) og anmodninger om bistand i medfør af artikel 24 i
vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber samt en
påstand om erstatning for det hævdede tab.

Udfald: Det er åbenbart, at sagen skal afvises og er ugrundet. Hver part bærer
sine egne omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med
sagen om foreløbige forholdsregler i sagerne T-215/02 R og
C-471/02 P(R).

Sammendrag

1. Tjenestemænd – søgsmål – akt, der indeholder et klagepunkt – begreb – forberedende akt – beslutning om at indlede administrative undersøgelser – afvisning

(Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)

2. Tjenestemænd – administrationens bistandspligt rækkevidde – offentlig ærerørig beskyldning, der rettes personligt mod en tjenestemand i presseartikler – forpligtelse til at tage de fornødne skridt til at genoprette tjenestemandens skadede omdømme – grænser

(Tjenestemandsvedtægten, art. 24)

3. Tjenestemænd – søgsmål – erstatningssøgsmål – søgsmål vedrørende administrationens solidariske og subsidiære forpligtelse til at erstatte en skade forvoldt tjenestemanden af tredjemand – antagelse til realitetsbehandling – betingelser – tjenestemandens forpligtelse til først at indbringe sagen for de nationale domstole for at opnå erstatning fra skadevolderen

(Tjenestemandsvedtægten, art. 24, stk. 2, og art. 91)

1. Eksistensen af en retsakt, der indeholder et klagepunkt i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, og artikel 91, stk. 1, er en forudsætning for, at en sag anlagt af tjenestemænd mod den institution, i hvilken de er ansat, kan antages til realitetsbehandling. Kun foranstaltninger, der medfører bindende retsvirkninger, som direkte og umiddelbart berører sagsøgerens interesser i den forstand, at hans retsstilling derved væsentligt ændres, udgør retsakter eller beslutninger, som kan gøres til genstand for annulationssøgsmål. Med hensyn til sager anlagt af tjenestemænd kan akter til forberedelse af en endelig afgørelse ikke indeholde klagepunkter og kan derfor kun anfægtes i form af en indsigelse under et søgsmål til prøvelse af de retsakter, som kan være genstand for en annulation. Selv om visse rent forberedende foranstaltninger kan være bebyrdende for en tjenestemand, for så vidt som de kan påvirke indholdet af en senere anfægtelig retsakt, kan de ikke være genstand for et selvstændigt søgsmål, men skal anfægtes til støtte for et søgsmål til prøvelse af denne retsakt.

Beslutninger, der træffes af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) om at indlede eller genoptage en administrativ undersøgelse – såvel som kontorets undersøgelsesforanstaltninger vedrørende gennemførelsen af en intern undersøgelse, som Kommissionen har foretaget vedrørende en tjenestemand, og OLAF's oversendelse til administrationen af rapporten, der afslutter undersøgelsen og indeholder konklusionerne og henstillingerne fra OLAF's direktør – udgør alene foranstaltninger, der forbereder en eventuel beslutning fra ansættelsesmyndigheden. Det samme er tilfældet dels for så vidt angår et afslag fra OLAF på at underrette den berørte tjenestemand om visse foranstaltninger vedrørende en intern undersøgelse, der angiveligt føres mod tjenestemanden, og på at give ham lejlighed til at forsvare sig under denne undersøgelse, dels for så vidt angår institutionens egen beslutning om at indlede og gennemføre en intern undersøgelse.

(jf. præmis 46, 47, 50, 53 og 55)

Henvisning til: Domstolen, 10. december 1969, sag 32/68, Grasselli mod Kommissionen, Sml. 1969, s. 141, org.ref.: Rec. s. 505, præmis 4-7; Domstolen, 1. februar 1979, sag 17/78, Deshormes mod Kommissionen, Sml. s. 189, præmis 10; Domstolen, 14. februar 1989, sag 346/87, Bossi mod Kommissionen, Sml. s. 303, præmis 23; Retten, 13. juli 1993, sag T-20/92, Moat mod Kommissionen, Sml. II, s. 799, præmis 39; Retten, 6. juni 1996, sag T-391/94, Baiwir mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 269, og II, s. 787, præmis 34; Retten, 18. juni 1996, sag T-293/94, Vela Palacios mod ØSU, Sml. Pers. I-A, s. 305, og II, s. 893, præmis 22.

2. Administrationen råder på den ene side over et skøn ved valget af foranstaltninger og midler til gennemførelse af vedtægtens artikel 24 og skal på den anden side – navnlig i tilfælde af alvorlige og uberettigede beskyldninger – tage de skridt, der er objektivt nødvendige og egnede til, i medfør af den nævnte artikel 24, at genoprette det skadede omdømme for en tjenestemand, hvis faglige hæderlighed er draget i tvivl.

I tilfælde af en påstået offentlig ærerørig beskyldning, der rettes personligt mod en tjenestemand i presseartikler, men hvis primære mål er institutionen selv, skal tjenestemanden i overensstemmelse med den ham påhvilende loyalitetsforpligtelse, der omfatter samtlige de forbindelser, der består mellem ham og institutionen, overlade det til denne at forsvare sit omdømme på en måde, der ikke er til skade for institutionens egne interesser.

(jf. præmis 62 og 73)

Henvisning til: Retten, 26. oktober 1993, sag T-59/92, Caronna mod Kommissionen, Sml. II, s. 1129, præmis 64, 65 og 92 og den heri nævnte retspraksis; Retten, 19. maj 1999, forenede sager T-34/96 og T-163/96, Connolly mod Kommissionen, Sml. Pers. I-A, s. 87, og II, s. 463, præmis 130.

3. Et erstatningssøgsmål anlagt af en tjenestemand vedrørende administrationens solidariske og subsidære forpligtelse til i henhold til vedtægtens artikel 24, stk. 2, at erstatte tab, som en tredjemand har påført en tjenestemand på baggrund af hans stilling eller erhverv, kan kun erklæres for egnet til realitetsbehandling, såfremt den krænkede tjenestemand ikke forinden har kunnet opnå erstatning fra skadevolderen, om nødvendigt ved at indbringe sagen for de nationale domstole.

(jf. præmis 82)

Henvisning til: Caronna mod Kommissionen, præmis 31-33.